

faa i Stedet, har man spurgt: Her tror jeg, at det foreliggende Forslag har grebet det Rette — jeg taler ikke om Enkeltheberne, men i det Hele og Væsentlige. Forslaget gaar ud paa, at naar den offentlige Prostitution falder, saa maa Staten gjøre Alvor af den Sætning, at alt Utugtserhverv skal være strafbart, og det ikke blot i de lavere Samfundslag. Det er tidt Forhandelsen ved Sædelighedslovene, at de praktisk kun ramme nedester. Man straffer Arbeidsmanden, der lever i Konkubinats med en Kvinde, men man lader dem gaa fri hviere oppe. Det skulde ikke fremtidig være Meningen. Man skal straffe Utugtserhvervet, hvad enten det er den simple Skjoge, der driver det, eller den mere elegante Dame, der bliver, som man siger, „holdt“ af en Rigmand. Straffen bør ramme aldeles upartist og retferdig. Det kan være en Banfelighed for en saadan Lovgivnings Gjennemførelse, at de Medstaber for den offentlige Styrelse, som skulle bruges til at gennemføre en virkelig moralsk Lovgivning, ere blevne saa forkrolige med det nu herskende System, at det kan knibe for dem at forjone deres Baner med den nyere og bedre Lovgivnings Krav. Men ogsaa dette Hen syn maa man kunne komme ud over. — Jeg skal hermed slutte, idet jeg anbefaler denne Sag til det høie Things Velvillie. Jeg har som sagt den Overbevisning, at hvordan det end gaar. Sagen denne Gang, vil den komme igjen, og hvad Svar vi end i Dag faae fra den høitærede Minister, vil denne Sag vise sig at være saa stærk — den vil være bestandig — at den nok skal trænge igennem, hvilken Modstand man end for Tiden stiller op imod den.

Dahl: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høie Things Velvillie og alvorlig Prøvelse. Betydningen af den overordentlig store Tilslutning, som Sædelighedsadressen har faaet her i Landet fra Mænd og Kvinder, vil næppe kunne afkræftes end ikke af dem, som stille sig mest tvivlende overfor Adresser og Adresseunderskrifter, dertil har baade mangfoldige af Underskrivernes Navne og disses Antal for stor en Vægt. Ved den Virksomhed, som er udfoldet af „Foreningen mod Udbeskyttelse af Uædelighed“, ved de store, personlige Offre, Mitbnaatsmissionen har bragt, ved Geistlighed og Lærerstand, og i den senere Tid ved Lovkyndiges og Sægers stadig vøgende Erkjendelse af Trangen til en sædelig Samfundsreform, og maasse ikke mindst ved det tilskyndende Exempel fra flere andre Lande, har der efterhaanden dannet sig en offentlig Mening, som har givet sig et Ud-

tryk, et Masseudtryk i Adresserne. Den offentlige Mening er saaledes baaren frem fra forskjellige Sider, og den tør nu siges at støtte sig til en Sagskundskab, der hviler ikke blot paa et ensidigt sanitært, men i Følge Sagens Natur ogsaa paa et væsentlig moralsk Grundlag. Jeg betragter derfor det foreliggende Forslag som et Udslag af den hele Bevægelse, der vil kræve Samfundet beriet for en Institution — man kalder den Lovbeskyttet eller taalt — en Institution, som ikke blot er en Skjændsel for Samfundet, men som tillige indeholder en farlig Fristelse for den Ubestemte til at tyde forkastelige Lov og Politivedtægter som Foranstaltninger, der ikke staa i Strid med de moralste Love. Der siges jo saaledes — moralsk misvisende — i Bemærkningerne til det Forslag, som førte til Loven af 10de April 1874, at der i vor Lovgivning er taget Hensyn til, at det har været nødvendigt for det Offentlige til en vis Grad at sanktionere Løssagtighed for at kunne inddrage den under et omhyggeligt, regelbundet Til syn og paa en Maaede bruge den i selve Sædelighedens Tjeneste. Fra denne Sanktion er det paa høie Tid at komme bort. Ved Indbringelsen af det foreliggende Lovforslag udtalte den ærede Forslagsstiller, at Forslaget væsentlig skyldtes høiagtede Mænd udenfor dette Thing, Mænd, der saa meget lettere have kunnet give den offentlige Mening paa Sædelighedens Omraade et bestemt Udtryk, som de tilbels selv have været Bærere for den offentlige Mening. Jeg anser dette for et lykkeligt Marsel for Sagens Fremme; men jeg skylder dog den ærede Forslagsstiller at tilføie, at Forslaget ogsaa som Enkeltmands for mig vil have den samme ethiske Berettigelse, hvad dets Grundtanke angaar. Om adskillige af de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget ganske have truffet, det Rette, forekommer mig derimod noget tvivlsomt. Jeg skal saaledes kun nævne de særlig i § 2 og § 3 alternativt foreslaaede Bødestrafte, der synes mig kun lidt stemmende baade med selve Brødens Natur og med den Lighed, som Loven bør kræve for Rig og Fattig. Naar Forslaget efter min Overbevisning med fuld Føie vil hævde lige Pligt for Mænd og Kvinder, vil det vist findes, at Bestemmelsen i § 12 ikke fyldestgjør dette Krav, idet der ogsaa burde være tænkt paa myndige Mandspersoner overfor umyndige Kvinder. Men derom, som om flere af de uhyggelige Særforhold, hvoremed Forslaget nødvendig maa bestæfste sig, vil det Udvalg, der vil faae det til nærmere Drøftelse, kunne forhandle friere for lukkede Døre, end det rimeligvis vil ske her i Salen. Her-